

SARA STRÖMBERG

VUUR

Vertaald door Marika Otte

2026

AMSTERDAM

Vera

Op een keer, toen ik boven het treinstationnetje van Ånn woonde, is er onder mijn open raam een man overleden. Er waren geen spoorbomen en de man had niet in de gaten gehad dat de machinist toeterde. Ik zou de klap, de piepende remmen en de daaropvolgende stilte nooit vergeten.

Ik moest daar nu aan denken, toen ik de kraaien beneden op de rails zag. Hoe ze allemaal rustig bleven zitten, ergens aan trokken met hun snavel, terwijl in de bocht bij Björkbäcken de waarschuwingssignalen klonken. Hoe ze allemaal gelijktijdig de boom in vlogen, nét toen de trein eraan kwam. De vogels vertrouwden volledig op hun eigen reactievermogen om gevaar te ontwijken. Maar dat niet alleen. Lang voordat er een ramp plaatsvond, voelden ze ook veranderingen aan in de omgeving, veel eerder dan mensen. Wij waren zo inferieur.

We zouden veel vaker ons oor op de rails moeten leggen.

Ik nam een trekje van mijn sigaret, legde het rapport van de krijgsmacht dat ik aan het lezen was in mijn schoot en blies de rook uit. Veertien augustus. Het had de hele nacht geregend. Boven het spoor hingen slierten mist, een stille elfendans begeleid door een donkergrijze lucht. Het fluitenkruid en het duizendblad stonden nog in bloei, maar tegelijkertijd ontloek er ook iets anders. Iets duisterders.

Binnen enkele jaren konden hier soldaten, wapens en pantserwagens langsdenderen. In de verloren alliantievrijheid van Zweden werd Jämtland aangewezen als strategisch belangrijk gebied. Van

‘existentieel belang’, stond er in de analyse van de defensiecommissie. Ik voelde het gewicht van het pak papier tegen mijn dijen.

De politici hadden gedacht dat wij niet meetelden en ons decennialang verwaarloosd. De wegen, de zorg en de informatievoorziening, het was allemaal uitgekleeft, terwijl macht en middelen hier waren verdwenen. Wij hadden echter meer in onze mars dan alleen maar verkocht te worden voor ons mooie uitzicht en het produceren van elektriciteit voor anderen. Er waren nieuwe tijden aangebroken. Onrustige tijden, oorlogstijden. En wie die tijden wilde overleven, redde het niet zonder ons. De wereld zat in Jämtland en Jämtland zat in de wereld. Triest dat dat kwartje nu pas was gevallen. Tegelijkertijd had alles een natuurlijke orde. Wat zou er gebeuren als die buitenspel werd gezet?

Ik veerde overeind toen mijn telefoon begon te galmen tussen de kale, blauwgeverfde muren. In mijn tweekamerappartement stonden bijna geen meubels en persoonlijke spullen meer. Al mijn keukenmeubels en mijn tweepersoonsbed stonden bij Thomas in de garage te wachten tot we ze via internet zouden verkopen. Ik had een eigen kast gekregen voor mijn kleding en een aantal lades en planken in de badkamer. Thomas wilde heel graag dat ik me thuis voelde in zijn huis. Ik had alleen nog wel een slaapmatje en een deken in mijn oude woning laten liggen, voor het geval dat... Voor het geval dat.

Omdat ik de felle hanglamp in de keuken, de enige lichtbron die er nog was, niet aan wilde doen, zat ik in het halfduister.

Mijn telefoon ging opnieuw. Op het scherm lichtte een naam op: Nils ‘Strömmen’ Strömqvist, mijn hoofdredacteur, doorgaans Jezus genoemd door de journalisten van de *Jämtlandsposten*. Ik blies de sigarettenrook door het raam naar buiten en nam op.

‘Ben je onderweg naar de redactie?’ vroeg hij.

‘Yep,’ zei ik. Met mijn vinger raakte ik de regendruppels aan die

als een dunne, roodachtige aanslag op de vensterbank waren achtergebleven. De stortregen van vannacht had volgens de meteorologen woestijnzand uit de Sahara bevat. Een klein stukje van een van de heetste plekken op aarde was hier middels sterke atmosferische stromingen over continenten en zeeën naartoe getransporteerd. En toch bereikte de buitentemperatuur nog niet eens de tien graden. Ik moest niet vergeten mijn fleecetrui mee te nemen naar de vrieskist die mijn kantoor in Järpen moest voorstellen.

‘Waar zit je?’ vroeg Strömmen.

Zijn stem klonk ongeduldig. Ik begreep direct dat hij iets had waar hij mij op wilde zetten. Strömmen was heel slecht in doen alsof.

De zitting van mijn stoel brandde onder mijn achterste. Ik ging verzitten.

‘In mijn appartement.’

‘Dus je bent nog in Ånn.’

‘Ja.’

Strömmen slurpte de koffie uit zijn kopje, dat naar alle waarschijnlijkheid al een aantal dagen geen afwasborstel had gezien. Zwart op de bodem en bruine strepen langs de rand. Ik vermeed dat kopje heviger dan een kind met buikgriep.

Vlug keek ik hoe laat het was. Nog een uur voor de ochtendmeeting op de centrale redactie in Östersund begon. Strömmen vond het fijn om vroeg aanwezig te zijn, de papieren krant in alle rust door te nemen en een plan te smeden hoe hij de ondermaatse nieuwsneuzen om zich heen het best kon beschimpen.

‘Trouwens... in je appartement?’ ging Strömmen verder. ‘Was jij niet net bij Thomas ingetrokken?’

‘Jawel, maar ik was hier iets vergeten.’

Strömmen maakte zijn typische, grommende geluid dat altijd gevolgd werd door een reprimande.

‘Waag het niet, ik herken koudwatervrees van een kilometer afstand. Jezus, hou die man goed vast, hoor.’

‘Dat doe ik juist! Het is toch nog steeds niet verboden om dingen te vergeten? Wat wilde je eigenlijk?’

‘Ik kreeg net een tip. Er lijkt vannacht iets gebeurd te zijn in hotel Copperhill in Åre.’

‘O, wat dan? Oververhitting van de champagnekoeling?’

Een onwillig lachje. Daar werd ik altijd vrolijk van.

‘Jezus, stel je die krantenkop van morgen voor.’ Hij pauzeerde en nam nogmaals hoorbaar een slok, dempte zijn stem. ‘Nee, iets ernstigers. Ik zag een post op Insta die door een hotelgast was geplaatst. De omgeving wemelt van de blauwe zwaailichten en ze hebben het over moord. Maar ik weet niet of het waar is, en daarom wil ik dat jij dat gaat uitzoeken.’

Moord. Ik floot even. Eigenlijk had ik het druk met een serie artikelen over de behoefte aan verbetering van de infrastructuur in de provincie in verband met het toetreden van Zweden tot de NAVO, maar dat kon wachten.

‘Wat dénk je dat het kan zijn? Een schietpartij? Een steekpartij? Wurging? En dat nog wel midden in de zomer.’

Alsof dit jaargetijde zo mooi en kort was dat er niets ergs kon gebeuren. ’s Zomers deden de Jämtlanders hun best om het leuk te hebben voordat de winter zich met al zijn zwaarte weer over hen neervlijde. In het dorpshuis in Ånn waren aan de lopende band leuke dingen te doen. Mijn vriendin Katta had gemeentelijke subsidie voor een breicafé en aquarelyoga weten te regelen en organiseerde beide. Mij had ze gevraagd om een inspirerende schrijfcursus op te zetten, maar daar had ik voor bedankt, wijs geworden na mijn eerdere mislukte pedagogische pogingen als onderwijsassistent op de middelbare school in Järpen.

Strömmen schraapte zijn keel. ‘God mag het weten. Het kan van alles zijn, er gebeuren tegenwoordig zoveel rare dingen. Maar dat hotel is duidelijk een chique bedoening met een heleboel zoge-

naamd belangrijke gasten, ook tijdens het zomerseizoen.’

‘En wat wil je daarmee zeggen?’

‘Geen idee. Het was er weer eens uit voor ik het wist.’

Nee, je probeerde het juicy te laten klinken om mijn journalistenhart op gang te helpen, ik ken jou, dacht ik. En ja hoor, ik voelde mijn hart overslaan.

We kenden elkáár.

Even bleef het stil. Van de andere kant van mijn appartement, het gedeelte dat op de E14 uitkeek, klonk geblaf. De hond van Ågren was ontwaakt.

Ik stond op en doofde mijn sigaret in het gebruikelijke afvalbakje in de vensterbank. Een conservenblik waar witte bonen in toma-tensaus in hadden gezeten. In deze rare tijden had ik die natuurlijk voor het noodpakket moeten bewaren. Ik stopte de stapel papier in mijn cameratas en trok mijn fleece aan, die over de rug van de stoel hing. Er zat een donkere haar in de textielvezels op de borst, een haar van Thomas. Ik liet hem mooi zitten.

‘Ik ga er nu heen,’ zei ik.

Vera

De ruitenwissers van mijn Volvo v70 piepten bij het vegen van microscopisch kleine regendruppeltjes over de ruit. Ik reed oostwaarts over de E14, richting Duved. De gedachte kwam in me op dat alles nog hetzelfde, maar toch continu in verandering was. In Tångbölle was de schuur die daar in het weiland stond en al een poos een gammele indruk maakte nu dan toch in elkaar gezakt. Bij het water van het Gevsjön lichtte het wollegras met zijn pluimpjes het veenmoeras op. Ik zette de ventilator voluit aan omdat de voorruit weer beslagen raakte. In Åre leken er, na het faillissement van het bouwbedrijf vanwege de inflatiecrisis, eindelijk nog een paar van de nieuwe luxe appartementen vlak aan de weg verkocht te zijn. Meer ramen hadden gordijnen gekregen en op de balkons stonden tuinmeubels.

Een paar keer haalde ik fietsers en hardlopers in, waardoor ik moest uitwijken naar de andere rijbaan. Hobbelig asfalt met gaten en vorstscheuren. Het was te merken dat de winter grotere temperatuurschommelingen had gekend dan normaal en dat de hoeveelheid verkeer, net als het achterstallig onderhoud, alleen maar bleef toenemen. Vanuit zijn rolstoel in verzorgingshuis Het Zonnestraaltje bleef mijn vijftachtigjarige vader maar vragen hoe de wegen eruitzagen. De vorige keer had ik verteld dat ze inmiddels waren uitgeroepen tot de slechtste van het land. *Laten we dan maar hopen dat men een oorlog gaat vrezen*, had hij, even ironisch als neerslachtig, geantwoord. Hij had nooit vertrouwen gehad in

God of de politiek. Ik keek naar de doos op de achterbank, moest niet vergeten straks op weg naar huis langs Het Zonnestraaltje te rijden om hem de warmtedeken te geven die ik had aangeschaft. Mijn vader had het koud. Door zijn leeftijd en het stilzitten in de rolstoel was zijn bloedsomloop trager geworden.

In Björnänge sloeg ik af richting skigebied Björnen. Tussen de vakantiehuizen door, het ene nog exclusiever dan het andere, kronkelde de weg steil omhoog. Veel van de huizen hadden protserige overdekte terrassen en glazen wanden. Boven op de Förberget stond de Copperhill Mountain Lodge te pronken. Onder andere weersomstandigheden bood het hotel een weids uitzicht op de Åreskutan, de wandelpaden en de skihellingen, die er in de zomer vreemd naakt bij lagen.

Menige toerist getuigde van een heerlijke vlucht uit de werkelijkheid door aan het einde van de bewoonde wereld midden in de bergen in een designhotel te zitten. Toch was er niets desolaats aan de plek, niet in mijn ogen. Voor mij had verlatenheid iets meedogenloos, niet alleen een leegte, maar een *afwezigheid*, van warmte, intimiteit en contact. Zelf had ik nog nooit in het hotel gegeten of overnacht. Eén keer, toen ik zeven jaar geleden net mijn baan was kwijtgeraakt, had ik overwogen om de wellness-afdeling te bezoeken met mijn pijnlijke heup. Als dank voor mijn hulp bij het verkopen van mijn geboortehuis in Ånn had ik wat geld van mijn vader gekregen. Maar toen ik alle dure auto's op de parkeerplaats van het hotel zag staan, was ik weer naar huis gereden en had ik daar een whisky genomen. Dat hielp ook. In elk geval tegen de afgunst.

Het blauwe zwaailicht van de politie knipperde door de mist heen, die dichter werd naarmate ik de Copperhill besteeg. Er was iets met dat schijnsel. Hoe het pulseerde, worstelde, als een hart. Geen sirenes, maar de afwezigheid van geluid maakte het haast nog onbehaaglijker. Het bloed steeg naar mijn hoofd. Ik hoopte dat de